

België - Belgique
P.B.
2800 Mechelen I
8/6080

RIMNieuws

Nummer 52 – 1ste kwartaal 2001

Driemaandelijks tijdschrift - Afgiftekantoor Mechelen 1 -
V.U. Frans Geys, Hoveniersstraat 16, 2800 Mechelen

Colofon

RIMNieuws is het driemaandelijks orgaan van Restauratie Integratie Mechelen v.z.w. ("RIM").

Teksten: Kristin Van Ransbeeck, Willy Van Duffel, Patrick Egels

Foto's: Frans Geys, Marc Rubben

Layout: Peter Van den Bossche

Abonnementen op RIMNieuws kunnen onderschreven worden door storting van 10,00 euro op rekening 320-4195088-05 van Restauratie Integratie Mechelen.

Indien het adresetiket voorzien is van een kleurcode of een vermelding 'lidgeld niet OK', hebben wij uw abonnementsgeld voor het lopende jaar nog niet ontvangen. Gelieve dit dan zo spoedig mogelijk te storten om ook in de toekomst RIMNieuws te blijven ontvangen.

Inlichtingen: RIM, p/a Marc Rubben, Willem Geets straat 30, 2800 Mechelen (015/347864)

Mechelenbinnenstebuiten, p/a Kristin Van Ransbeeck, Geerdegem vaart 125 b 202, 2800 Mechelen (015/422912)

Email: RIM@lhoon.com

Bezoek ook de RIM website:

<http://www.rim.be>

Wet van 08/12/92 ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer: de gegevens aangaande de RIM-leden zijn opgeslagen in het bestand beheerd door RIM v.z.w., en worden slechts gebruikt voor interne administratieve doeleinden. Het ledenbestand van RIM v.z.w. wordt niet aan derden medegedeeld. Als U wil kennis nemen van de gegevens over uw persoon in ons bestand, kan dit mits eenvoudige schriftelijke aanvraag (een kopie van uw identiteitskaart insluiten) aan RIM v.z.w., Dageraad straat 45, 2800 Mechelen. Indien zou blijken dat onze bestanden onjuiste gegevens bevatten, zullen deze op uw aanvraag worden aangepast.

INTRO

Beste Lezer,

Niet zoveel echt leesvoer, deze keer, maar daarom hopelijk niet minder interessant. We wilden u namelijk niet langer laten wachten op het eerste nummer van dit jaar.

Zoals u verderop in dit nummer kunt zien, zijn de gidsen van Mechelenbinnenstebuiten al volop bezig met de voorbereidingen van twee reeksen wandelvoordrachten, nl. de vertrouwde zomerwandelingen, die beginnen op woensdag 18 juli, en een activiteit als aanvulling bij de tentoonstelling 'Horta and After', die loopt van 11 mei tot 2 september 2001.

Maar we beginnen met de eerste in een reeks bijdragen van Willy Van Duffel over de vaak broze relatie tussen stedenbouw en veiligheid.

Volgende keer meer actualiteit!

Tot dan.

Kristin Van Ransbeeck

Stedenbouw en onveiligheid: een algemene benadering.

Het veiligheidsthema is zeer actueel en ligt gevoelig. Iedere burger heeft tussen pot en pint minstens zijn mening en later op de avond meestal zijn waarheid. Al te snel worden verantwoordelijken gezocht, gevonden en vervolgens met de vinger gewezen. Het is die of gene bevolkingsgroep. Of de politie die zogenaamd haar werk niet doet. Het is de maatschappij of de overheid. En kijk vooral niet naar mij als ik de fietsers voor de krantenwinkel de drukke straat opstuur of één of andere uitbouw stiekem onvergunnd neerpoot. En van bouwen gesproken, kunnen er niet een stuk of wat miljarden af om wat extra gevangenissen op te richten? Maar dan niet in mijn gemeente natuurlijk...Ergens waar er nog plaats is.

Diverse criminologen in binnen- en buitenland houden zich met het veiligheidsthema bezig en benaderen dit vanuit verschillende oogpunten met empirisch-wetenschappelijk onderzoek. In Vlaanderen groeit bij de diverse beleidsinstanties meer en meer het besef dat er een correlatief verband bestaat tussen de inrichting van de openbare ruimte en het veiligheidsaspect. Ook het type van bebouwing speelt daarbij een rol. Dit geldt vooral, maar zeker niet exclusief, voor onze steden.

In dit eerste artikel vermelden we op eenvoudige wijze enkele determinerende stromingen op dat vlak die van uitzonderlijk belang mogen worden geacht. Aldus kunnen we niet voorbij aan de namen van Oscar Newman en Alice Coleman. Beiden hebben de basis gelegd voor de moderne benaderingswijze van het causaal verband tussen bebou-

wing en de sociale realiteit, in casu criminaliteit. Beiden verklaren een deelaspect van deze criminaliteit en het ontstaan ervan vanuit een sociaal-ecologische situationele benadering. Tot slot vermelden we kort de term *deïndividualiteit*, die als het ware het mechanisme vormt waardoor bepaalde vormen van ruimtelijke ordening en architectuur deviantie in het menselijke gedrag kunnen genereren of katalyseren.

Openbare ruimte en veiligheid: een correlatief verband?

Oscar Newman (USA)

De criminoloog Newman mag gerust gerekend worden tot de voornaamste vertegenwoordigers van deze situationele benadering. Daarmee wordt bedoeld dat omgevingsfactoren, waaronder ruimtelijke planning, een verklaring kunnen zijn voor het (wan)gedrag van mensen. Het zwaartepunt wordt als het ware verlegd van de dader naar de omgeving.

Nogal wat steden in de VS hadden, en hebben nog steeds, te maken met bepaalde vormen van criminaliteit in specifieke wijken. Een fenomeen dat trouwens niet tot de VS beperkt bleef maar zich al gauw ook manifesteerde in de grotere Europese steden. Zijn advies werd veelvuldig ingewonnen bij grootschalige bouwprojecten. Ook hier op het continent, waar hij zich als een fervent tegenstander van hoogbouw manifesteerde, met name bij sociale woningbouw¹. Zo bezocht Newman, niet onopgemerkt overigens, op het einde van de jaren zeventig de Bijlmermeer in Amsterdam. Door hoogbouw, zo luidt zijn stelling, ont-snapt de openbare ruimte namelijk aan de sociale controle van de bewoners, die hoog opgesloten in het gebouw geen voeling meer hebben met wat zich op straatniveau afspeelt. In het boek *Defensable Space*² geeft Newman treffende voorbeelden van onderzoek naar de effecten van de fysieke omgeving op crimineel gedrag en criminaliteit in het algemeen. Hij stelde dat er een verband bestaat tussen de aard en concept van gebouwen aan de ene kant en factoren als toegankelijkheid en mogelijkheden om toezicht te houden op openbare binnen- en buitenruimten aan de andere kant. Minder sociale controle van deze omgevingen maakt het makkelijker om bepaalde vormen van criminaliteit ongezien te plegen. Newman geeft hierbij enkele raadgevingen. Onder meer moet aan de bewoners het gevoel gegeven

*Maatregelen om de binnengebieden aantrekkelijker te maken:
welke impact op de leefbaarheid van de stad?*

worden dat de gemeenschappelijke ruimten van hun zijn, dat zij er controle over hebben. Men kan dat bereiken door gebouwen te plaatsen in de buurt van niet-bedreigende publieke domeinen zoals speeltuinen en kleine parken of ramen zo te plaatsen dat zij uitzicht bieden op deze *Defensible Space*. Eveneens, en daarom was hij zo controversieel, was hij een vurig pleitbezorger van cameracontroles in liften, toegangshallen, kelders, speelpleinen, en noem maar op. De haalbaarheid en wenselijkheid van al deze technologie is natuurlijk nog een ander verhaal. Men noemde hem prompt een 'goedkope probleemoplosser', een 'charlatan'.

Stedenbouwkundige planning en ingrepen kunnen zeker een impact hebben op het probleem van veiligheid en onveiligheid in sommige buurten. Newman adviseerde laagbouw en het slopen van sommige hoogbouwblokken. Andere hoogbouwsels kregen, geïnspireerd door zijn gedachtegoed of onder zijn impuls een flinke upgrade, waardoor hogere inkomensklassen werden gelokt. Met als hoofdbedoeling uiteraard de mate van sociale controle positief te beïnvloeden en het verloederingsproces te kenteren.

Alice Coleman (GB)

Ondermeer bekend van haar boek *Utopia on trial*³, verschenen in 1985, waarin ze ideologisch nauw aansluit bij Newman. In dit handwerk maakt ze letterlijk en figuurlijk het proces van de hoogbouw en dus van de overheden en (privé-) organisaties die deze mastodonten in het naoorlogse Engeland hebben laten neerpoten. Het verschil met Newman ligt onder meer in het feit dat zij de realiteit niet benadert vanuit een criminologisch oogpunt maar eerder

vanuit een sociologische invalshoek. Hierbij gebruikt zij haar fameuze 'verloederingsindex', waarin variabelen opgenomen zijn zoals hondenpoep op straat, vervuiling, aantal door de overheid geplaatste kinderen, enz. Als kritiek op haar aanpak werd haar een zekere mate van fysisch determinisme verweten. De mens handelt zoals zijn omgeving, c.q. de ruimtelijke omgeving, dit bepaalt⁴. Men moet de schuld niet op de gebouwen steken, zo stelde men. Graffiti wordt door mensen aangebracht en hondenpoep komt er ook niet zomaar. Baasje heeft daar voor gezorgd, en niet de building of het voetpad die opgefrist worden met het smeuijge goedje. Daar staat wel tegenover dat sommige ontwerpen omgevingsdegradatie in de hand werken en soms zelfs provoceren⁵. Eindeloze grijze betonnen wanden bijvoorbeeld, dienende als sokkel voor hoogbouwconstructies, nodigen als het ware uit om clandestien "opgefleurd" te worden door een tagger uitgerust met een al dan niet gestolen spuitbus.

Deïndividuatie

De werken van zowel Coleman als Newman hebben eveneens in belangrijke mate te maken met het fenomeen van de *deïndividuatie* zoals beschreven in de sociale psychologie. Dit is een descriptieve term die in feite wijst op een toestand van relatieve anonimiteit waarin iemand zich (in een groep) noch geïdentificeerd, noch uitgesloten voelt⁶. Diverse afgeleide hypothesen behandelen de effecten van anonimiteit op het gedrag, bv.: hoe groter de graad van anonimiteit, hoe groter de mate van antisociaal gedrag. Dit sluit nauw aan bij de *Defensable Space* van Newman en Coleman's *Trial* tegen de door winstbejag gedreven hoog-

bouwers. Anonimiteit wordt als het ware structureel ingeschreven en gegarandeerd door bepaalde vormen van het ruimtelijke (wan)beleid waardoor manifest een correlatie ontstaat met sommige vormen van deviant gedrag, voornamelijk dan zogenaamde 'kleine' criminaliteit.

In dit artikel, hoofdzakelijk geïnspireerd door en gebaseerd op de hierna vermelde werken, hebben we in het kort gewezen op het algemene verband dat kan worden gelegd tussen ruimtelijke planning en bouwvormen enerzijds en sommige vormen van criminaliteit anderzijds. Deze situationele benadering, soms neigend naar een fysisch-deterministische attitude, is zoals we schreven, niet van kritiek gevrijwaard. Het is dan ook onze opvatting dat deviant gedrag niet uitsluitend wordt bepaald door omgevingsfactoren. Zij spelen wel een belangrijke rol. Bij de uiteindelijke realisatie van een project dient dan ook reeds in de ontwerpfase rekening gehouden te worden met deze theorie. In de praktijk merken we dat dit vaak om uiteenlopende redenen niet het geval is, met de ons bekende gevolgen.

In een volgend stukje, Stedenbouw en onveiligheid: hoogbouw, zullen we concreter ingaan op de problematiek van de hoogbouw in het bijzonder. Afspraak later dus. Als u vragen of opmerkingen heeft over het voorgaande nodigen wij u graag uit ons te contacteren en hierover aan te schrijven. Dit kan bij voorkeur op ons RIM e-mailadres. Iedere reactie zal met de meeste aandacht behandeld én beantwoord worden. Graag tot later.

Willy Van Duffel

Noten

¹ E, LISSENBERGER, S. VAN RULLER en R. VAN SWAANINGEN: *Tegen de regels. Een inleiding in de criminologie*, Ars Aequi Libri, Nijmegen, 1999, p 154.

² O. NEWMAN: *Defensible Space: crime prevention through urban design*, New-York, 1972.

³ A. COLEMAN: *Utopia on trial*, London, 1985.

⁴ H.J. KORTHALS ALTES, H. BRUININK en P. VAN SOOMEREN: *Hoogbouw gewogen*, Bureau Criminaliteitspreventie, Amsterdam, 1987, p 5-6.

⁵ Ibid

⁶ H. SLOORE: *Sociale Psychologie*, VUB, Brussel, niet gedateerd, p 8.

Bijkomende literatuur

C. ELIAERTS: *Criminologie*, VUB, Brussel, 1997, 260 p.

P.M. DE SAVORIN LOHMAN, P. VAN SOOMEREN en F. TER BRUGGEN: *Ruimtelijke planning en Criminaliteit: studierapport rijksplanologische dienst*, Bureau Criminaliteitspreventie, Amsterdam, 1986, 174 p.

A.G.VAN DEN BERG, D.J.M. VAN DER VOORDT en H.B.R. VAN WEGEN: *Sociale veiligheid en gebouwde omgeving*, OSPA, Delftse Universitaire Pers, Delft, 1988, 136 p.

D.J.M. VAN DER VOORDT en H.B.R. VAN WEGEN: *Ruimtelijke structuur en kleine criminaliteit*, Delftse Universitaire Pers, Delft, 1986, 53 p.

MINISTERIE VOLKSVERHUIZING, RUIMTELIJKE ORDENING EN MILIEUBEHEER: *Stedebouw met het oog op sociale veiligheid*, Den Haag, niet gedateerd (1987), 18 p

MECHELENBINNENSTEBUITEN

ZOMERWANDELINGEN 2001

MECHELEN: MOZAIEK VAN BOUWVORMEN

750 jaar monumenten en mankementen

De zomerwandelingen van 2001 vinden plaats tussen 18 juli en 26 augustus, elke woensdagavond en elke zondagnamiddag. Het centrale thema is de architectuurgeschiedenis van Mechelen, bekeken vanuit de stedelijke leefwereld van vandaag. We gaan het met andere woorden niet enkel hebben over de geschiedenis, maar ook over de wijze waarop we met het erfgoed omgaan.

De verschillende bouwvormen die we in de stad dagelijks tegenkomen lijken vanzelfsprekend. Ze vormen de visuele uitdrukking van de uiteenlopende noden, doelstellingen en aspiraties van allerlei bevolkingsgroepen. Voor wie goed wil kijken is de stad een open boek, waarin te lezen staat wat mensen van vroeger en nu heeft beziggehouden. Mechelen is een heel bijzondere stad, gelet op de overvloed aan gebouwen uit het verre en nabije verleden. Dit bouwkundig erfgoed is niet gesteriliseerd, bestaat niet uit fossielen, maar is een wezenlijk onderdeel van het stadsleven.

Mechelen was en is een stad in beweging, waarin het de kunst is nieuwe elementen op een evenwichtige manier te

laten integreren in de langzaam gegroeide omgeving. Met onze zomerwandelingen bieden wij u een momentopname aan, een mozaïek van bouwvormen aan het begin van de 21ste eeuw.

18 en 22 juli – huizen in hout en dromen van steen (gotiek)

start: Brusselpoort

In de 13de en de 14de eeuw ontpopte Mechelen zich tot een stenen vlinder. De economisch welvarende stad wou gestalte geven aan haar successen. De meerderheid van de bevolking leefde in huizen van hout en leem maar samen realiseerden zij kantwerken van steen die naar de hemel grepen. We wandelen langs houten en stenen gevels, van eenvoudige woningen tot luxueuze patriciërswohnungen, ambachts- en gildenhuzen, van solide burgerlijke openbare gebouwen tot waanzinnig gewaagde kerken. We kijken ook naar de erfenis van de gotiek die het stadsbeeld zelfs lang nadien gestalte heeft gegeven.

25 en 29 juli – alles onder controle (renaissance)

start: Zoutwerf (huis de Zalm)

Mechelen is de bakermat van de renaissance in de Nederlanden. Tijdens de regering van Margaretha van Oostenrijk (1507 – 1530) was de stad een politiek en cultu-

reel centrum met Europese uitstraling. De renaissance bereikte in het noorden echter nooit de perfectie zoals in Italië. In Mechelen woedde er een soort stenengevecht tussen gotische ontworsteling en de trendy laatste snufjes. Langs het beperkte maar unieke erfgoed van de renaissance presenteren wij u een flinke dosis cultuurgeschiedenis: humanisme en wetenschap, wooncultuur, bouw-, beeldhouw- en schilderkunst en de invloed van de renaissance op latere bouwstijlen.

01 en 05 augustus – broderie en propaganda (barok)

start: Jezüietenkerk (Keizerstraat)

Na de godsdienstoorlogen van de 16de eeuw maakte de Kerk meer dan ooit tevoren gebruik van de kunst om haar macht te etaleren. De barok was echter niet enkel een godsdienstig propagandamiddel. Ook grote Europese vorsten wilden indruk maken door architectuur. Lodewijk XIV was de eerste om daartoe gebruik te maken van de barok. Hoewel ver van Rome en Parijs vinden we die invloeden ook terug in een aantal Mechelse gebouwen. De stad was in 1559 immers het centrum van een aartsbisdom geworden. Sommige barokgebouwen hebben we tot op heden vertroteld, andere hebben we laten verrotten. Houden we ze bij, alleen voor de toeristen? Of kunnen we er ook nog 'iets-mee-doen'? Maken ze deel uit van onze leefomgeving of zijn ze geworden tot historische anekdotes?

08 en 12 augustus – lichten, zichten en plichten (18de eeuw)

start: Hof van Habsburg (Dossinkazerne in de Goswin de Stassartstraat)

Ook de pruikentijd is aan Mechelen niet ongemerkt voorbijgegaan. Luxeuzere herenhuizen, voornamelijk bewoond door leden van de Grote Raad, werden opgesmukt met regence- en rococomotieven. Met de milleniumviering van Sint-Rombouts in 1775 werden veel gevels in hout vervangen door steen, volgens de heersende mode. De grote sier moest tegen het einde van de 18de eeuw, onder het bewind van de Oostenrijkse ‘verlichte despoot’ Jozef II, de plaats ruimen voor het veel strengere classicisme. Onder Frans bewind werden onze architectuur ook beïnvloed door ‘directoire’ en ‘empire’. Dit hele stijlgamma heeft, zij het op een vereenvoudigde wijze, een plaats gevonden in het Mechelse stadsbeeld, maar wordt helaas nog dikwijls stiefmoederlijk behandeld. We plaatsen de focus op een stukje ondergewaardeerd erfgoed.

15 en 19 augustus – industrie en romantiek (19de eeuw)

start: centraal station (lokettenzaal)

In het jonge België werden de eerste grote stedenbouwkundige ensembles ontworpen in een neo-classicistische stijl. Vrij spoedig ging het nieuwe koninkrijk echter op zoek naar een nationale stijl die de uitdrukking moet worden van ‘s lands glorie’. Tegelijkertijd zorgde de industriële revolutie voor nieuwe constructieve mogelijkheden en werden in

fabrieken en markthallen indrukwekkende overspanningen in metaal en glas gerealiseerd. Voor de bourgeoisie was de industrie een zegen, maar toch lieten ze in hun pronkerige huizen de neo-stijlen triomferen. De arbeiders moesten zich tevreden stellen met vochtige krotten in beluiken. Pas op het einde van de eeuw was er vernieuwing op komst. De invloed van de Brusselse bouwmeesters werd ook in Mechelen sporadisch voelbaar. De stad was inmiddels rijk geworden door de industrie en werd vanaf 1890 grondig gesaneerd en gemoderniseerd. Al deze evoluties zijn duidelijk afleesbaar in het Mechelse straatbeeld.

22 en 26 augustus – wederopbouw en wederafbouw (20ste eeuw)

start: IJzerenleen (tussen de leuning)

Na de Eerste Wereldoorlog kwam Mechelen terecht in een grote internationale stroomversnelling. De stadsgrenzen vervaagden, de stadsbewoner werd mobieler dan ooit, de technologische vooruitgang leidde tot een nooit geziene schaalvergroting. Tijdens het interbellum grepen velen terug naar nostalgische traditionele bouwvormen, maar deden ook de art deco en het modernisme hun intrede. Na de Tweede Wereldoorlog was de breuk met het verleden verheven tot het dogma van de vooruitgang. Veel monumenten en hele stadswijken werden voor altijd uit het collectieve geheugen gewist. Nochtans vertoonden een aantal nieuwbouwcomplexen grote kwaliteiten, die vandaag helaas al te vaak uit het oog worden verloren. Sociale stadsvernieuwing en monumentenzorg namen vanaf de jaren tachtig een steeds belangrijkere plaats in. Aan het begin van een nieuwe eeuw vragen we ons af hoe we uitstekende nieuwe architectuur op een aanvaardbare wijze kunnen integreren in de historische stad.

De wandelingen duren ongeveer drie uur, pauze inbegrepen, en eindigen in het centrum.

Woensdag: van 19.00 tot 22.00.

Zondag: van 14.00 tot 17.00.

Deelname: 300 fr., RIM-abonnees 200 fr., kinderen tot 12 jaar gratis.

Voor RIM-abonnees: de hele reeks aan 900 fr.

Met een bijdrage 10 euro per jaar wordt u abonnee bij de vzw RIM (320-4195088-05).

Wandelvoordrachten voor groepen

Mechelenbinnenstebuiten beschikt over een ruim aanbod aan stadswandelingen voor groepen. Vraag onze folders voor meer informatie (015/42 29 12).

Vraag ook het programma van Brusselbinnenstebuiten (02/218 38 78) en Antwerpen Averechts (03/248 15 77).

Informatie

Restauratie Integratie mechelen (RIM) vzw, p/a Guy Bertrand, Dageraadstraat 45, 2800 Mechelen (015/260735)
Mechelenbinnenstebuiten, p/a Kristin Van Ransbeeck, Geerdegemvaart 125 bus 202, 2800 Mechelen (015/422912)

Bezoek ook onze websites:

www.rim.be

www.mechelenbinnenstebuiten.be

HORTA AND AFTER

Deze tentoonstelling loopt in het Cultureel Centrum Antoon Spinoy van mei tot augustus 2001 en brengt, aan de hand van beeldmateriaal en maquettes, portretten van grootmeesters uit de Belgische bouwkunst van de voorbije eeuw.

Naar aanleiding van deze tentoonstelling organiseert Tij(d)breker in samenwerking met Mechelen-binnenstebuiten een reeks architectuurwandelingen. Deze wandelingen vertrekken op de volgende dagen om 9u30 aan de Dienst Toerisme, Grote Markt 1 in Mechelen:

- zondag 20 mei 2001
- dinsdag 12 juni 2001
- zondag 17 juni 2001
- zondag 15 juli 2001
- zondag 12 augustus 2001.

We bekijken het ijzer- en glasebruik omstreeks 1900, de invloed van de art nouveau, de nostalgische wederopbouw na W.O.I, de volkshuisvesting tijdens het interbellum, de art deco en het modernisme, de grootschalige stadsvernieuwing na W.O.II, de architectuur in de ban van 'Expo '58', de sociale stadsvernieuwing en kleinschaligheid in de jaren 1970-'80, en het post- en neo-modernisme na 1990. De nadruk ligt op de confrontatie tussen nieuwe stromingen in de architectuur en het historisch erfgoed.

Zo'n wandeling duurt twee à drie uur, koffiepauze inbegrepen, en kost **200 frank (4,96 euro) per persoon**, ter plaatse te betalen.

U kunt zich hiervoor **individueel** inschrijven bij **Tij(d)breker** zelf (dus niet bij Mechelenbinnenstebuiten!) op één van de volgende nummers:

015 / 20 12 05 of **015 / 21 99 39**.

Mocht u plannen hebben om dezelfde wandeling met een **groep** verwante zielen te maken, dan neemt u wel rechtstreeks contact op met **Mechelenbinnenstebuiten** op het nummer 015 / 42 29 12. U kunt ook voor meer informatie e-mailen naar: kristin.vanransbeeck@pandora.be.

Wij voorzien één gids voor maximum 25 personen tegen **4000 frank per gids**.

Inhoudstafel RIMNieuws 52

Intro	3
Stedenbouw en onveiligheid:	4
Zomerwandelingen 2001	12
Horta and after	21

Doelstellingen RIM v.z.w.

RIM v.z.w. (Restauratie Integratie Mechelen) is een vereniging die bekommerd is om de toestand van het Mechels roerend en onroerend cultureel erfgoed.

Omdat zij vindt dat dit erfgoed niet altijd juist gewaardeerd wordt, moet er iets gedaan worden om de situatie te verbeteren.

RIM v.z.w. zal vooral aandacht hebben voor het architecturale en stedenbouwkundige patrimonium in groot Mechelen zonder daarom ander cultureel erfgoed uit te sluiten.

RIM v.z.w. wil sensibiliseren om waardevolle oude panden in stand te houden, te restaureren en te integreren. Integreren betekent ervoor zorgen dat een oud gebouw weer nuttig gebruikt wordt, weer meespeelt in de omgeving en zichzelf zo beschermt tegen verwaarlozing.

RIM v.z.w. wil niet gaan werken naast bestaande organisaties en initiatieven: het wil veeleer een gespreksforum worden, een uitwisselingsplatform bieden. Dit is absoluut nodig wil er een geloofwaardige en gecoördineerde aanpak komen.

RIM v.z.w. wil zowel het grote publiek sensibiliseren als de eigenaars van waardevolle gebouwen en de overheid. Concreet wil zij het grote publiek benaderen met een regelmatig verschijnende nieuwsbrief. Er worden contacten gezocht met eigenaars, overheid en geïnteresseerde organisaties.